

Onthullingen over de legale casino's in Nederland:

'De lange arm van het ongrijpbare gokmonster'

door JIM POSTMA

AMSTERDAM / ROTTERDAM — De ex-medewerker beveiligingsdienst van de Nationale Stichting Casinospelen (NSC) Gerard van Eijk: „Ik durf hier niet meer weg, niet meer terug naar Nederland. De Stichting heeft lange armen. Uit de wijze waarop mijn ontslag tot stand is gekomen moet je weten dat ik er toevallig achter kwam dat iets niet in orde was met de geldtransporten en de verplaatsing van de fiches. Bij mijn regelmatige controles in de bedrijfsrechercheruimte in casino Zandvoort zag ik meermalen de kluisdeuren open staan...”

Zo begint het relaas van een ex-controleur die een gigantische fraude op het spoor was gekomen bij de NSC. Het is te lezen in het vanmiddag gepresenteerde boek van de journalist/auteur Leon Zoeteman 'In de ban van het Gokmonster'.

Na anderhalf jaar research in de legale en illegale gokwereld komt hij in zijn boek tot een aanklacht tegen het door de Staat gepropageerde en gelegaliseerde gokweten in het algemeen en tegen de Nationale Stichting Casinospelen in het bijzonder. „De legale casino's van de NSC zijn een mand vol rotte appels,” concludeert Zoeteman die zelf hard op weg was verslaafd aan het gokken te raken. Zijn onderzoek bracht hem uiteindelijk tot bezinning.

Zwijgplicht

Na de ontdekking van de fraude werd ex-controleur Van Eijk de laan uitgestuurd om vervolgens van de casinodirectie 30.000 gulden zwart geld, handje contante, te ontvangen in ruil voor zijn ontslag en de procedure rond zijn ontslag in te trekken. Maar Van Eijk zet zijn verdere relaas, verblijvend in het buitenland, toch op papier: „Die openstaande kluis diende als zogenaamde 'kleine kas'. Ik sprak er een kassier over aan en moest vervolgens bij mijn Oostenrijkse chef E. komen.

Hij zei dat dat er sprake moest zijn van een 'misverstand' en dat ik het geld en de fiches die ik in de kluis zag in mijn verbeelding had gezien. Een maand later zag ik echter opnieuw de kluis open staan met daarin stapels bankbiljetten en fiches. Die dag vroeg de Oostenrijkse directeur D. mij, samen met een zaalchef, naar het opleidingsinstituut in Haarlem te rijden. Met mijn eigen auto. Behalve wat spel-materiaal gingen er ook twee koffers mee.

De zaalchef werd met de koffers afgezet bij het station in Haarlem, recht tegenover het opleidingsinstituut. Toen ik terug kwam in het casino en de rechercheur binnen ging stond de kluis nog open. Het geld en de fiches waren verdwenen. In totaal maakte ik acht van deze transporten mee. Steeds op dezelfde wijze. Een keer sprong een koffer open en zag ik onder de krantenafdekking duidelijk geld.”

Bedreigd

„Toen ik mijn ontslag aan vocht,” vervolgt Van Eijk, „werd ik bedreigd en werd mij via de telefoon te verstaan gegeven dat ik mijn mond moest houden. Men liet mij weten goed over mij geïnformeerd te zijn. Het werd helemaal vervelend toen men vertelde waar mijn kinderen op school zaten en wat er in de omgeving van mijn huis gebeurde. Nadat de bedreigingen ernstiger werden besloot ik mijn verklaring in te trekken. Dit gebeurde in het bijzijn van het Hoofd Speltechniek Horstnegg, directeur J.E. Kroes (de huidige algemeen directeur NSC; red) en Hoofd Personeelszaken Jansen.

Schatkist

In zijn 'Gokmonster'-relaas maakte Zoeteman onder meer gebruik van reeds gepubliceerde journalistendossiers, zoals die van het HVV-duo Geert-Jan Laan en Rien Robijns die destijds het onomstotelijke bewijs leverden van de machtige lobby van het Nederlands goksyndicaat. Zoeteman: „Die Stichting moest haar winst afdragen aan de schatkist. Moest die Stichting dan oude schulden van lobbyisten aflossen? Het zijn vragen waar nooit een antwoord op kwam.

Niettemin zouden voorfinancieringen de organisaties en bedrijven geen winderen leggen. De Nederlandse Midden-

De roulette in het Rotterdamse casino: gokkers in de ban van het rollende balletje. (Foto Den Haan)

stands Bank (die de eerste leningen aan de lobbyisten verleende zonder dat toen bekend was wie de vergunning tot casino-exploitatie zou krijgen; red) kreeg van het gokbedrijf het beheer over de vele honderden miljoenen gulden die in de afgelopen negen jaar over de roulettetafels werden geschoven. Dat leverde de bank een miljoenenwinst op.”

Fraudes

Het 'Gokmonster' vervolgt: „Een van de mensen die destijds nauw bij de beveiligingsdienst van de casino's was betrokken is oud-hoofdcommissaris van de Amsterdamse politie H.J. van der Molen. Hij runde toen een 'Advies- en Informatiebureau', werd door de NSC in dienst genomen en ging nauw samenwerken met G.M. van Duuren, ex-commandant van het Amsterdamse Korps Vrijwillige Politie en oud-marineofficier, die binnen de Stichting de functie van

'hoofd-beveiliging' bekleedde. Van der Molen: „Informaties over fraudes en diefstallen in de casino's werden helemaal niet in dank afgenomen door de directie.” Dit werd hem duidelijk toen Van Duuren met de oud-hoofdcommissaris sprak over een gigantische fraude binnen de casino's. Volgens de berekeningen van Van Duuren, verdween er maandelijks twee miljoen gulden.

„De directie vond Van Duuren maar een lastige oude man, die vreselijk wantrouwig was,” vertelde mij een andere ex-topman bij de casino's. Van Duuren besloot er het zwijgen toe te doen. Hij stond vlak voor zijn pensioen. De wetenschap dat er mogelijk op grote schaal werd gefraudeerd bij de Nederlandse casino's liet de oud-hoofdcommissaris Van der Molen niet meer los. In zijn hart voelde hij zich nog steeds politiemans.

Uiteindelijk besloot hij de zaak op 'hoog niveau' aanhan-

gig te maken. Hij maakte een afspraak met de toenmalige secretaris van de Raad voor de Casinospelen, Ch. F. Hoogendoorn (thans directeur speltechniek en beveiliging; red) op het ministerie van Economische Zaken. Hoogendoorn hoorde de politiemans zijgend aan. Uiteindelijk zei hij: „Ach, beste mijnheer Van der Molen. U ziet spoken. Wat u vertelt kan helemaal niet, de Stichting heeft een goede accountantsdienst die de cijfers controleert. Als het om een fraude van een paar tientjes ging zou ik die zelf nog wel bijpassen. Maar miljoenen? Nee.”

Zoeteman tenslotte tegenover HVV: „Dit is nog maar het topje van de ijsberg wat de NSC betreft. Tijdens mijn onderzoek heb ik ervaren dat je, ook bij de huidige NSC-directie, tegen een haast ondoorbrekende muur aanbotst. Het is de taak van de politiek, met name van de Tweede Kamer, te controleren of een puur

winstmakende organisatie wel als Stichting zo kan blijven doordraaien en of de honderden miljoenen gulden aan belastinggeld die de NSC aan de schatkist schuldigd is inderdaad worden afgedragen.

Mijn conclusie is dat het de Staat aan een gedegen opsporingsapparaat ontbreekt om dit 'Gokmonster' adequaat te controleren, terwijl de gewone belastingplichtige door diezelfde Staat binnenste-buiten wordt gekeerd voor een dubbelje!”

Zoeteman, ook auteur van spraakmakende boeken als 'Heer Olivier' en 'De Infiltranten' verdient waardering voor de wijze waarop hij het Nederlandse 'Gokmonster' heeft aangepakt. En tegelijkertijd toont hij aan, door de vele vragen die de NSC-directie pertinent weigert te beantwoorden, dat dit 'Gokmonster' ongrijpbaar is.

Leon Zoeteman, 'In de ban van het Gokmonster', 272 pag., Omega Boek/Amsterdam.

redactie
Klaas Mulder

Ok iets op uw hart?
Schrijf naar:
Hoofdredactie
Het Vrije Volk,
Door u, voor u,
Witte de With-
straat 25, 3012
BL Rotterdam

door u

Houd het kort, lange brieven hebben weinig kans op plaatsing. En: één onderwerp per brief.
Vermeld uw achternaam, voorletter(s), adres en telefoonnummer (onder uw brief komen alleen naam en woonplaats).
Brieven op rijm, anonieme brieven, oproepen (voor acties e.d.), stencils, brieven die door anderen als discriminerend c.q. beledigend kunnen worden ervaren en 'open brieven' worden niet opgenomen.
Plaatsing betekent niet dat Het Vrije Volk uw mening deelt.

Boy George

Met verbazing de recensie van Louis du Moulin van het optreden van Boy George in Den Haag gelezen (HVV 30-11). Ik was daar zelf als begeleider aanwezig, niet als fan dus.
Naar mijn weten — ik stond in de eerste rijen — zijn er geen bewusteloze fans weggedragen; er werd gedruud, geschreeuwd en gezeuet, maar de sfeer was niet hysterisch.
De stem van Boy George klonk prima, dat wil zeggen: niet méér schor dan wanneer hij spreekt. Het feit dat het geheel dissonant klonk op enkele punten was zuiver het gevolg van een slechte mix; daardoor klonk een gedeelte van de muziek als ware het in een andere toonsoort gezet. Boy George heeft slechts één elpee als solo-artiest uitgebracht. Bovendien is dit zijn eerste toernee in drie jaar. Onzinnig dus om te veronderstellen dat hij daarmee 1½ uur zou kunnen of willen vullen. Misschien is het onprofessio-

neel om positief te schrijven over een popidool en in ieder geval over een ex-junk en exhibitionist als Boy George. Maar zag de HVV-recensent niet hoeveel plezier Boy George zijn fans die avond bezorgde en hoeveel plezier hijzelf en zijn band daarin hadden? Zag hij niet dat Boy George een zeldzaam goede (live-)stem heeft in een tijd dat menig artiest niet eens meer live kan zingen? Hoorde hij niet hoe goed de begeleidingsband en vooral de achtergrond-zangeressen waren? Wat betreft het engelenpak (met vleugels) waar hij dan wel positief over was: daarmee ging Du Moulin nu juist glansrijk de mist in. De humor van deze creatie en vooral van de flirtaties met bovengeoemde dames is hem duidelijk ontgaan. Kortom, m.i. stond het verslag bol van vooroordelen en verzinsels.
H. ORON, Rotterdam

Reünie

Speelvereniging Tarwewijk op Rotterdam Zuid viert februari '88 het 40-jarig bestaan en neemt afscheid van voorzitter W. Th. Butzelaar en secretarisse P. Snelders-Beckmann.
In verband met de te organiseren receptie/reünie wordt nog gezocht naar vele adressen van oud-medewerker(s). Graag schriftelijk of telefonisch contact opnemen (geldt ook voor oud-JG-besturen) met M.J. VERHOEF-JANSEN, Wilgenhof 3, 2831 VL Goudedraak, tel. 01827 - 4045.

Niet waar

De insinuerende ondertoon in de brief van mev. A. Ridder-Visser (HVV 2-12) is mij niet ontgaan.
Laat ik daarom duidelijk stellen diep respect te hebben voor die mensen die in de oorlog daadwerkelijk iets voor hun medeburgers hebben gedaan.
Dat neemt niet weg dat de Joodse gemeenschap in Nederland op zeer efficiënte wijze is afgevoerd. Ook zigeuners trouwens en anderen. Dusdanig, dat Himmler persoonlijk daarvoor zijn goedkeuring uitstraakte.
Jammer dat mev. Ridder-Visser daar niet op in gaat. Tenslotte dit: 'Ons volk stond als één man/vrouw achter ons', schrijft zij.
Het spijt me, mevrouw, maar dat is helaas niet waar.
K.J. WOUTERS, Rotterdam

Carmiggelt (2)

Ik weet hoe moeilijk het is om als intelligent mens te kunnen afdalen naar het doodgewone leven van alledag van de doorsnee-mens en dat weten te verwoorden. Carmiggelt overlijden betekent een schier onherstelbaar verlies maar één ding is zeker: al is hij dood, hij zal voortleven omdat hij dat leven zo perfect wist te verwoorden.
Op hem is van toepassing wat Julius Fusic op de muur

van zijn dodencel schreef: Mensheid, ik heb je lief gehad, mensheid in uw handen beveil ik mijn geest, verover de vrede.
Ik ben een van die gevoelsmensen die verdriet kunnen verwoorden. Simon zou dit, bij leven, hebben afgedaan als sentimentele onzin maar, namens alle gewone mensen: Wij hebben je lief gehad.
H. HEKELAAR, Rotterdam

Barre tijden (2)

Heel goed opgemerkt van mev. J.C. v.d. Graaf uit Hoogvliet wat betreft de 'barre tijden' die Patty en haar vriend moeten doormaan (HVV 1-12). Ik word er als oud-dienstlichtig marine-man onderhand ook kotsmisselijk van.
Als ik het goed begrijp is Patty's vriend beroepsmilitair. Om dan te klagen over een

verblijf van 5 maanden buitenland en van die medelijdelijke stukjes te schrijven vind ik onbegrijpelijk. Vijf maanden gewoon doen waarvoor je getekend hebt. In Indonesië (1946-1949) hadden wij en onze ouders, verloofden enz. meer te klagen.
C.F. HAAZEN, Rotterdam

Welzijnswerk

De Brinkmankorting wordt doorgevoerd. Ondanks massaal verzet gaat het Rotterdamse gemeentebestuur er toe over om 9 miljoen te bezuinigen en honderden welzijnswerkers op straat te zetten.
Behalve dat zo'n maatregel een doodklap voor het Rotterdamse welzijnswerk betekent, heeft het ook nog een andere treurige kant: de laatste jaren wordt volop gedacht en geschreven over de betrokkenheid van de burger bij de politiek, de noodzaak dat mensen voor zichzelf en anderen opkomen en zorgen, de revitalisering van Rotterdam, het nieuwe elan enz.
Als je dan ziet dat een heel vitaal deel van de Rotterdamse bevolking in staat is 5000 mensen in de Doelen te krijgen om met die politiek te praten en vol elan toont voor zichzelf te willen en kunnen komen, dan zou dit gemeentebestuur in zijn handen moeten wrijven over dit enorme aantal meedenkers met de toekomst van Rotterdam. Nee. Eerst worden al die duizenden door een vijftal wethouders in de Doelen straat-

genegeerd, vervolgens wordt het welzijn in de lobby-val gelokt, worden alle protesten genegeerd en wordt de guillotine van de schuivende panelen in werking gezet: socialisme en liberalisme zijn schone idealen, maar het gaat uiteindelijk gewoon om de poen en het baantje. Het is dan ook te hopen — en noodzakelijk — dat het verzet van de wijken tegen de bezuinigingen in hun buurthuizen de steun gaat krijgen van alle andere organisaties: de migranten, de kerken, advocaten, werklazen, vrouwen enz. en dat het gemeentebestuur de harde acties krijgt die het verdient.
De roep, nu van het BAB om hardere acties is daarom ook terecht, alleen blijft het verbijsterend dat de onderuitgegangene lobby-osi binnen het BAB, voordat de politieke beslissing gevallen was, nagelaten hebben dat tot actie bereide potentieel van 5000 mensen in actie te zetten en B. en W. echt de tanden te laten zien.
DAAN KELLER, Rotterdam

Europa's eerste seksshop voor vrouwen: geen porno, wel humor

Lenie (links) en Wilma met een deel van het assortiment. Vibrators en dildo's met zelfgebreide mutsjes op en/of sjaals om. (Foto Rob Cornelder)

Door ELLEN SCHOLTENS

ROTTERDAM — Alleen al de locatie is anders dan we van leveranciers op het gebied van lichamelijke geneugten gewend zijn. My Sin — Europa's eerste seksshop voor vrouwen — is gevestigd in de Pannekoekstraat, vlak naast een broederszaak.
Daar blijft het echter niet bij. De vrouwelijke aanpak bestaat ook uit het weren van porno; volgens de eigenaresse om 'een bepaalde categorie bezoekers' buiten de deur te houden. Om dezelfde reden lopen Lenie Groeneveld (40) en Wilma Brökling (26) er niet al te luchtig bij en zijn 'de meeste frutseltjes' beneden in de kelder uitgestald.
Dat de dames van My Sin een eigen kijk hebben op seks, merk je voordat je goed en wel binnen bent. Geen 'grote gevallen' in de etalage of andere attributen waardoor je denkt: dit is dus een seksshop, maar Sneeuwuitje in haar glazen kist. In een verleidelijke pose, dat moet er wel bij worden gezegd.

„We willen absoluut voorkomen dat we vergeleken worden met andere seksshops,” legt Lenie uit. „De etalages van seksshops die door mannen gerund worden, stralen een ongevoelige triestheid uit. Kijk maar eens rond op de Amsterdamse Wallen: knotsen van dildo's, meer zie je niet. Het is allemaal hoe groter, hoe beter wat de klok slaat.”
In tegenstelling tot 'de andere' seksshops staan in My Sin juist de wat kleinere — beschaafde exemplaren noemt Lenie ze — op de voorgrond. Als het aan de ex-ANWB, ex-Hilton-medewerster zou liggen, werd er echter nog veel meer veranderd. Vooral wat de variatie en kwaliteit betreft van seksartikelen. Vibrators bijvoorbeeld zouden een verwarmingselementje moeten hebben, „want die kregen zijn altijd steenkoud.”
Voor een groot gedeelte hebben Lenie en Wilma hun stempel weten te drukken op het assortiment. De indeling in My

Sin is als volgt: boven bevindt zich de de sexy lingerie, in de directe nabijheid van de toonbank, waarop een bordje meldt 'the best man for the job is a woman'. En beneden staan (vlakbij SM 'hardware' als boeien en zweepjes) dildo's en vibrators — in enkele gevallen voorzien van oogjes en een neus — met zelfgebreide mutsjes op en/of sjaals om.
„Van de kleuren die vibrators en dildo's hebben, ga je over je nek,” oordeelt het tweetal. „Vandaar dat we ze een beetje leuk hebben aangekleed.” Liever nog zien ze genoemde attributen in een pasteltint of 'heel stijlvol' goud- of zilverkleurig. „Waarom moeten die dingen per se een mannelijk lid nabootsen?” vraagt Lenie zich af. En Wilma (voorheen ook verkoopster, maar dan van héél andere artikelen) vult aan: „Het liefst zouden we fabrikanten zover krijgen dat ze dildo's en vibrators niet alleen zien als een vervanging van de man. Maar of we ze ooit zover krijgen...”

Mama Cash

Voorlopig zijn de dames vroeger gestemd. In het achterhoofd hebben ze de jarenlange strijd om 'iets' voor zichzelf te kunnen beginnen. „Niet één bank wilde ons startkapitaal lenen,” zegt Lenie. „Allereerst omdat het om een seksshop gaat en verder omdat we niet over een marketingonderzoek beschikten. Dat kon ook moeilijk, want gegevens over hoe mensen 'het' doen en wat ze daarbij gebruiken, zijn er nauwelijks. Uiteindelijk heeft Mama Cash, een Amsterdamse stichting die vrouwenprojecten financiert, ons uit de brand geholpen.”
Ook in het verzinzen van een pakkende naam ging flink wat tijd zitten. Oorspronkelijk viel de keuze op 'High and Mighty', maar omdat een herenmodezaak al zo heet, moest een alternatief worden bedacht. „Natuurlijk vinden we het hebben van een seksshop geen zonde,” zegt Lenie Groeneveld over 'My Sin'. „De naam is meer als

knipoog bedoeld. Omdat een aanzienlijk deel van de bevolking nog wél moeilijk doet over seks.”
Dat een seksshop gericht op vrouwen bestaansrecht heeft, staat volgens de eigenaresse vast. Hun ervaringen tijdens sporadische bezoeken aan 'mannenzaken' spreken voor zich, vinden ze. Desondanks is Wilma bereid om één en ander toe te lichten: „Lekker op je gemakje iets uitzoeken is er niet bij. Wanneer je als vrouw naar binnen stapt in een gewone seksshop, word je altijd van top tot teen bekeken. Iedere keer weer was ik bang dat ik gevolgd zou worden, als ik eenmaal buiten zou staan.”
Dat Lenie en Wilma met hun antwoord op het huidige seks-hopcircuut iets te snel gaan voor de gemiddelde Nederlandse vrouw, beseffen ze heel goed. Lenie zegt echter met beide benen te blijven door zo nu en dan aan haar tante van 76 te denken. Die blijft namelijk volhouden dat vibrators eigenlijk handboeien zijn en de SM-afdeling 'gewoon moole armbanden'.